

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Nadert tot Mij en ik zal tot u naderen; zoekt Mij ijverig en gij zult vinden; vraagt en gij zult ontvangen; klopt en u zal opengedaan worden.

LEER EN VERB. 88 : 63.

No. 6.	15 Maart 1912.	17de Jaargang.
--------	----------------	----------------

EEN EN ANDER OVER HET DUIZEND-JARIGE RIJK EN DE OPSTANDING.

(Vervolg van bladz. 70.)

De duizenden heiligen waarvan gesproken, zullen dan eveneens op de aarde wonen, en niet alleen zij, maar een algemeen erkend feit is het dat bij de komst van Christus de eigenlijke opstanding der rechtvaardigen eerst dan daar zal zijn. Alle degene dan die in den loop der tijden ontslapen zijn en die de opstanding waardig waren, namelijk zij, die het Évangélie hebben nageleefd en gehoorzaamd, hetzij hier of dat het aan de andere zijde aan hen is gepredikt, zullen alsdan eveneens óf al verrezen zijn, óf dan verrijzen. Bovendien zullen de Heidenen, die weliswaar de hoogere wetten van God hier op aarde niet hebben gehad, maar toch van Hem hetzij hier of hiernamaals wetten hebben ontvangen, — de opvolging waarvan hen in staat kon stellen om gelijkelijc met het volk des Heeren behandeld te zullen worden, — bovendien zullen ook zij deel hebben aan de eerste opstanding. Op de aarde zullen eveneens menschen wonen die den dood nog niet hebben gesmaakt, en van hen wordt verteld dat zij sterven zullen wanneer hunne tijd daarvoor is gekomen, namelijk een kind zal de leeftijd van een boom bereiken, en een jongeling zal sterven eene eeuw oud zijnde. Wij zien hieruit dat de leeftijd der menschen aanzienlijk zal worden verlengd, en dat dit waar kan zijn, schijnt ons alleszins natuurlijk, want we weten welke zegeningen in het vooruitzicht zijn gesteld, wanneer door ons datgene wordt onderhouden wat „het woord van wijsheid” wordt genoemd. Voeg

daarbij dat dan, wanneer Christus zal regeeren en alles in rechtmatigheid beheerscht zal worden, en ieder ding voor datgene waarvoor het is geschapen zal worden gebruikt, den menschen ten eene male de gelegenheid zal zijn ontnomen om die verschillende stoffen tot zich te nemen en die onderscheidene levenswijzen te volgen die noodwendig als natuurlijke straf de reusachtig verkorte levensduur van het menschdom na zich moet sleepen. Alle deze dingen gekenmerkt als boosheden, en eenmaal reusachtige middelen in de handen van Satan voor het bedriegelijk verleiden van het menschdom, zullen dan niet meer bestaan, en bijgevolg moet de levensduur op geheel natuurlijke gronden wel aanmerkelijk worden verlengd. De veranderde toestand zal zich in ieder ding wat tot de schepping des Heeren behoort tot hooger en graad ontwikkelen. Geen kapitaaloverheersching met al zijn droevigen nasleep zal dan meer kunnen bestaan. Geen voorrang om een of andere aanzienlijke afkomst of voorkomen zal dan meer kunnen worden in toepassing gebracht. Enkel de eenig ware maatstaf, namelijk het Priesterschap van God gegeven in overeenstemming met de karakterhoedanigheden is dan aangewezen om de onderscheiden rangen en levensbetrekkingen te bepalen. Bij het beschouwen dezer dingen, laten wij gewaarschuwd zijn tegen één gevaar, en dat is wij meestal geneigd zijn om ons de toekomst en ook die van het duizendjarig rijk als iets wonderbaarlijks voor te stellen, en dit zal toch blijken allerminst het geval te zijn. Ieder ding zal zich geheel geleidelijk ontwikkelen en de eeuwig vaststaande wet van oorzaak en gevolg zal ook dan niet worden terzijde gezet. Uit de eene toestand zal zich op geheel natuurlijke wijze de andere ontwikkelen, en niets zal ons wonderbaarlijk schijnen.

Onder den gezegenden invloed van zulke toestanden is het licht te begrijpen dat langzamerhand het overblijfsel van het volk wat tot op dat oogenblik nog niet het Evangelie aannam, zal leeren inzien, dat alleen door de reine beginselen van Hem die te Zion en Jeruzalem als Koning in rechtvaardigheid regeert, eene duurzame verbeterde toestand in het leven kan worden geroepen, en juist als nu slechts enkelingen het Evangelie naderen, teruggehouden door het door den Satan uitgestrooide vooroordeel, evenzoo zullen dan als 't ware bij drommen worden toegedaan tot het Evangelie, tot dat de tijd komt, dat de aarde vol zal zijn van de kennis des Heeren evenals de wateren den bodem der zee bedekken. Nimmer echter zal enig dwangmiddel worden toegepast om het Evangelie te omhelzen. Iedereen begrijpt, dat dat met het oog op den aard van het duizendjarig rijk ook niet mogelijk zou zijn. Zoo goed als nu, zal ook dan de mensch een vrijen wil bezitten, die enkel

door liefde en volkomene vrede op zachte wijze zonder de minste dwangmiddelen, zal worden beïnvloed. De Godsdienst van Jezus zal altoos vrij blijven, en rechtvaardigheid zal altoos hare uitgangen blijven beheerschen. Iets anders echter is het met de koninklijke waardigheid en macht van den Zaligmaker. Hij zal dan recht hebben op den troon die Hij zelve met de dure prijs van Zijn menschelijk bloed heeft gekocht, en hoe groot ook andere koningen zullen mogen zijn, bij Zijne komst zullen ze hunne kronen aan Zijne voeten moeten leggen. Oppervlakkig beschouwd schijnt het een weinig vreemd te denken dat ten opzichte der koninklijke heerschappij er dan wel min of meer sprake zal zijn van tirannie, en toch als wij wat dieper ook op deze zaak ingaan, dan is er van tirannie niet de minste sprake. Wordt ieder voor zich zelf persoonlijk het recht gegeven om zijn leven geheel naar eigen keuze in te richten, hetzij in overeenstemming met de geboden van het Evangelie of niet, niet alzoo zal het heel natuurlijk zijn met de zaak van het algemeen belang.

En die zaak van het algemeen belang vereischt, dat de regeering opgedragen wordt aan Hem die daarvoor het geschikste is, en daarom in kennis, ontwikkeling, deugden en karaktereigenschappen meer volmaakt is dan de anderen. En wie zoude dat anders kunnen zijn dan de eigen Zoon van den Allerhoogsten, die toen Hij nog mensch was reeds zóó veel adeldom des geestes bezat, dat Hij niet aarzelde om Zijn leven te geven om Zijne schepping te redden.

Dat gezegende tijdperk nu noemen de Heiligen der Laatste Dagen het duizendjarige rijk. Alsdan zullen wolken van duisternis vlieden. Alsdan zal het kind met de wolf verkeer en de leeuw zal figuurlijk gesproken, stroo eten gelijk den os. Ook deze dingen zullen langs zeer natuurlijke weg ontstaan. Waar overal vrede heerscht, en alle wezens der schepping met liefde worden behandeld, daar zal het dierenrijk langzamerhand leeren gevoelen om in den mensch niet langer hun natuurlijke vijand te zien. Om der wille van het voedende vleesch zal dan geen schepsel meer worden gedood, aangezien ook in dat opzicht het menschedom in overeenstemming met zijnen aanleg zal leven, en die wezens die nog voedsel van de grovere stof tot zich hebben te nemen, om hun bestaan in stand te houden, zullen dit niet in de eerste plaats meer doen door vleesch te eten. De vijandschap van het dierenrijk zal alzoo langzamerhand verdwijnen en vrede ook daar ontstaan. Vrede overal.

En wanneer nu die duizend jaren geeindigd zullen zijn, dan — zoo zegt ons Johannes in zijn Openbaring — dan zal de Satan nogmaals ontbonden worden voor een kleinen tijd. Vreemd voorwaar

bij oppervlakkige beschouwing, dat waar eenmaal dergelijke toestanden al bestaan dat die nu nog weer veranderd zullen worden en een zoo gevaarlijke macht nogmaals weer de gelegenheid zal worden gegeven om zijn geesel te zwaaien over de aarde. En toch ook is weer dit zeer natuurlijk.

Wij hebben zoo juist gezegd, dat niettegenstaande de aarde het eigendom van Christus zal zijn, en niettegenstaande recht en gerechtigheid er zal heerschen en alle knie zich voor den koning van Zion zal buigen, niettegenstaande dat zal er toch nog een aantal menschen op de aarde blijven bestaan, die wij niet beter als met den naam van medeloopters kunnen bestempelen. Van dat soort die zich altijd trachten aan te sluiten bij de meerderheid, ofschoon ze dat niet doen omdat die meerderheid volgens hunne begrippen eene rechtvaardige zaak voorstaat, maar omdat de meerderheid nu eenmaal ook meerdere macht heeft. Welnu, Satan, ofschoon door de meerdere macht van de menschen die van goeden wil zijn gebonden zijnde, en belemmerd om zijne kwade en vijandige praktijken ten uitvoer te brengen, heeft zijn boos voornemen echter nog nooit, zelfs in zijne gevangenschap niet vergeten, en nog altijd zal hij ook zelfs alsdan nog blijven hopen, dat het hem moge gelukken om nog eens de eindzegepraal weg te zullen dragen. Vandaar dan ook, dat hij zich in dien tijd van het vreedrijk nog weer langzamerhand eene macht zal rond zich zien te vergaren, die ofschoon vooralsnog wel tot werkeloosheid gedoemd, toch, bestaande uit die elementen die het van dezelfde geest van Satan zijnde, met leede oogen aanzien dat gerechtigheid den boventoon viert, hunne krachten zullen sparen tot dat eens weer de dag komt, dat ze door dat ook hen getal zich langzamerhand opnieuw weer uitbreidt, opnieuw in staat zullen zijn om openlijk den opstand uit te roepen. En ofschoon de Satan dan weer hetzelfde lot te wachten staat dan toen hij van voor de grondlegging der wereld met de reine wil van den Vader van allen in botsing kwam, toch neemt dat niet weg, dat wederom eene krijg zal moeten beslissen over zijn lot. En waar we lezen dat ook in den Hemel in die tijden van voor den beginne reeds een krijg heeft gewoed, en als slotapatheose, de duivel met zijn heir werd uitgeworpen, daar behoeft het ons niet te bevreemden dat dit nogmaals het geval zal zijn.

Johannes zag in zijn visioen, dat ze tezamen opkwamen op de breedte der aarde, en dat ze de legerplaats der Heiligen omringden, alsmede de geliefde stad, tot den aanval gereed, maar zoo zegt hij, — toen kwam er vuur uit den hemel en heeft hen verslonden. En de duivel die hen verleide werd geworpen in den poel des vuurs en sulfers alwaar het beest is en de valsche

profeet, en, — zoo luidt hun schrikkelijk oordeel, — zij zullen gepijnigd worden, dag en nacht tot in alle eeuwigheid.

Hierna kan het lot van den Satan beslist worden genoemd. Nimmer zal hij thans meer eenige macht hebben om eenig volk wie dan ook te verleiden. Pas daarna, zoo vervolgt Openbaring zal het allerlaatste oordeel worden uitgesproken. De aarde zal alsdan vernieuwd worden, en haren rang gaan innemen onder de hoogere en verlostte planeten van het wereldstelsel. Een Urim en Thummim zal ze alsdan gelijk zijn en voor eeuwig en altoos zal er alsdan gerechtigheid op wonen. De inwoners ervan zullen zalig worden gesproken, en inderdaad kan het dan een Eden worden genoemd. De bewoners zijn nu tot den rang van Godheid verheven, en hun zaad zal op hunne beurt om denzelfden toestand te bereiken ook denzelfden weg moeten gaan. Evenals wij eenmaal uit de tegenwoordigheid van onzen Vader zijn weggestuurd geworden om te vertoeven op eene planeet die nog in wording was als het ware, zoo ook zullen wij alsdan ons nageslacht hebben te zenden naar eene plaats waar zij met ziekte, dood, zonde en alle deze dingen hebben kennis te maken.

En zoo ligt daar voor ons ontrold de toekomst van trillioenen van jaren van onafzienbare lengte, waarin zich het rad van de eeuwige vooruitgang altoos zal blijven rondwentelen, steeds meer het Goddelijke doel van ons bestaan, namelijk eeuwige uitbreiding en eeuwige ontwikkeling meer en meer te voorschijn brengende. Wel mocht onzen profeet der Laatste dagen zeggen, toen hem een tip der sluier die deze toekomst bedekte werd opgeheven, dat werelden zonder eind in het verschieft bij getrouwheid aan het Evangelie, voor ons lagen. Wel is het loon wat ons eenmaal daar in de gezegende gewesten van die verhevene geesten wacht, al ons streven waard. Onmogelijk kunnen wij het omvatten, zoo min het volledige doel als de waarde van ons bestaan. Uit de diepe diepten rijst immer meer voor onze starende oogen op het grootsche van het Goddelijk levensplan, en steeds meer beseffen wij hoe nietig klein wij zijn, vergeleken bij de grootscheid van die goddelijke machten die met nimmer falende zekerheid een plan hebben ontworpen om al het geschapene overeenkomstig hun aard en overeenkomstig hun aanleg een toekomst te bereiden, waar aan de vreugde van het geluk geen eind zal komen. We gevoelen het, dat geen woorden in staat zijn uit te drukken het eindeloos gezag en de eeuwige reinheid van de scheppingen Godes, en eveneens gevoelen we, dat er slechts één weg is die ons brengen kan naar die oorden van heerlijkheid, namelijk den weg van strikte gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie. Het streven van iedere Heilige der Laatste Dagen zij dan daar

op gericht, opdat wanneer Christus eenmaal bezit van Zijn Koninkrijk neemt, Hij ook aan ons een gedeelte van de regeering zal kunnen toevertrouwen, en alleen dan zal Hij dat kunnen doen, wanneer wij in ons leven hier er blijken van hebben gegeven, dat we ons zelve konden regeeren, want hoe zouden wij ooit bekwaam worden bevonden om anderen te regeeren als we geen meester waren over ons zelve. Niet te vergeefs zeide reeds de wijze Salomo der oudheid, dat hij die zich zelve overwint sterker is dan hij die een stad inneemt.

BELIJDT ELKANDER UWE MISDADEN.

Tegenover de ondeugd, verboden door het Evangelie om in figuurlijken zin de schande en de zonde van Israël over de straten van Askelon te brengen, (zie Ster van 1 Febr.) staat de deugd om elkander onze misdaden te belijden. Was het eerste ontleend aan de geschiedenis van de aloude Joden, het laatste is een bepaald gebod van Jezus zelve. Met Zijn Goddelijken blik op elks karakter, wist Hij dat voor de ontwikkeling van de hoogste eigenschappen der menschelijke ziel het ten zeerste noodig was, om de aan bijna iedereen eigene zwakheid ten dien opzichte te bestrijden. Hij wist dat het tegen elkander belijden van de verschillende dingen ten ongunste jegens elkander bedreven, eene der moeilijkste plichten was die de menschen hadden te vervullen. Nog niet zoo heel moeilijk gaat het soms, wanneer er werkelijk eene verkeerde levenswijze is gevolgd geworden, of wanneer er iets verkeerd jegens een broeder of zuster is bedreven, om dat, als het goed wordt begrepen, na te laten, maar om dit voor anderen en wel het meeste voor den betrokken persoon zelve te bekennen, dat gaat meestal o zoo moeilijk. En toch, met recht zag Jezus, dat het eene der eerste blijken van waarachtige bekeering was, wanneer gewilligheid werd betoond om de verkeerdheden te belijden tegenover dien tegen wie de verkeerdheid eventueel was bedreven. „Wie zijn zonden belijdt en laat, zal barmhartigheid geschieden”, — zegt het Bijbelwoord, en vragen wij, waarom het niet alleen voldoende is om alleen maar de zonde te laten, dan is het antwoord daarop, omdat dan geen blijken worden gegeven, dat ook met de wortel van zoovele zonden, namelijk de hoogmoed, — is gebroken. Hoogmoed is al zóó dikwijls de oorzaak geweest van zóó veler val, dat het ons volstrekt niet behoeft te bevreemden, dat Hij wien alle hoogmoed, in welken zin dan ook, vreemd was, — dat Hij zoo ernstig en zoo practisch een raad gaf om die hoogmoed zoodanig aan den tand te voelen dat hij

onbestaanbaar bleef. Niet alleen de zonde nagelaten, en zodoende alleen in eigen boezem erkend, dat er booze en verkeerde driften in 't spel waren geweest, maar ook de misdaad beleden aan de betrokken persoon, en dat niet opdat die er zich over zoude verheugen dat een ander dan hij vernederd werd, maar opdat deze belijdenis van schuld mede zoude helpen om ons onze eigen feilbaarheid te doen zien. Wij allen hebben meer dan eens onderscheidene dingen gedaan, waarover wij ons later schaamden voor ons zelve; maar toch ook op hetzelfde oogenblik wanneer wij door een buitenstaander er op attent werden gemaakt, al veroordeelde ons eigen hart ons nog zoo hard, en al was de stem die ons van onze misgreep overtuigde ook nog zoo duidelijk eens gesnaard met de stem van ons eigen geweten, toch meestal vonden wij dan tegenover die vermaner nog eene verontschuldiging, zoo we ons niet van alle schuld trachtten vrij te pleiten. En dat is de hoogmoed. De hoogmoed waarin Jezus zoo een duidelijken blik sloeg en van wier doodend gif Hij zich zóó zeer bewust was, dat Hij het uitdrukkelijke bevel gaf, om de begane misdaden jegens elkander te belijden.

De zonde van David was verschrikkelijk, en schoon wij niet de minste zekerheid hebben, dat deze bloedschuld hem vergeven is, — Ps. 51 doet ons zien, dat hij gewillig was om althans tegenover God zijne gruweldaad te belijden. De verloochening van Petrus was bedroevend, en werpt eene schaduw over het zoo strenge karakter van dien held der eerste dagen, maar zijn berouw en zijne belijdenis, die hij met tranen gaf, maakt veel goed.

Belijdt elkander uwe misdaden. Een diepe les voor iedere Heilige der Laatste dagen ligt daar eveneens in verborgen. Ook wij moeten recht maken, wat door ons is verkeerd. Hebben wij eene fout begaan, en ontdekken wij berouw, wat, — wanneer wij ons gemoed blijven stellen onder de controle van den Heiligen Geest, vroeg of laat het geval moet zijn, — dan moedig den vinger op de wonde gelegd, en niet alleen in het geniep voor eigen tevredenstelling onze fout ingezien, maar dezelve beleden aan onzen broeder of onze zuster tegen wien de misslag was begaan. Een dergelijke houding vernederd niet, — neen, een dergelijke houding spreekt van adeldom des geestes, en de waarheid en deugd der woorden die dienen voor opschrift van dit korte artikeltje zullen worden ervaren tot eigen welbegrepen voordeel. Geene misslagen daarom bedekt, Heiligen der Laatste Dagen, maar onze roeping getrouw, ook hierin gestreefd naar zelfverloochening, die hoewel altijd, toch hier een bijzonder groote voldoening zal schenken.

WIE HEEFT HET MEESTE WERK GEDAAN, EN WAT WAS HET?
FEBRUARI 1912.

SOORT VAN WERKZAAMHEDEN.	AANTAL.	NAAM.	VERTAKKING.	CONFERENTIE.
Tijd met vreemdelingen doorgebracht.	106 uren.	Winslow R. Taylor.	Middelburg.	Rotterdam.
" " leden doorgebracht	185 "	David C. Lyon.	Den Haag.	"
" besteed in tractaat-verspreiding.	81 $\frac{1}{2}$ "	F. E. White.	Middelburg.	"
Aantal Evangeliegesprekken. . . .	330	"	"	"
" tractaten verspreid.	1403	F. B. Smith.	Verviers.	Liege.
" boeken "	520	L. E. Holdaway.	Dordrecht.	Rotterdam.
" vreemdelingen bezocht voor de eerste maal	585	John. E. Everett.	Zutphen.	Arnhem.
" vreemdelingen bezocht bij herhaling	70	W. R. Taylor. F. E. White.	Middelburg.	Rotterdam.

In het geheel is er 2570 uur met vreemdelingen doorgebracht, en 1912 met tractaatverspreiding, in welken tijd 37919 tractaten zijn uitgegeven, 7438 boeken verspreid, 9086 huizen van vreemdelingen bezocht en 3554 Evangeliegesprekken gehouden. 28 personen zijn gedoopt geworden.

VAN OVER DEN OCEAAN.

„Wij deelen u mede, dat wij „De Ster” met blijdschap lezen”, — zoo schrijft ons broeder Verhagen uit Hoboken, — „en wij wenschen des Heeren werk eene voorspoedige voortgang in Holland. Wij verheugen ons in vele zegeningen ons geschonken, en vertoeven nog menigmaal met onze gedachten bij u allen in ons oude Vaderland.”

CONFERENTIE AANKONDIGING.

Op Zondag 31 Maart a. s. zal de halfjaarlijksche Groninger conferentie worden gehouden. Met het oog op een en ander bijzondere omstandigheden verwachten we aldaar groote en verscheiden vergaderingen te hebben, reden waarom we alle belangstellenden vriendelijk en dringend uitnoodigen.

Lijden is eene bode Gods, die onder zijn donker gewaad vruchten verbergt, welke onder de zon des geluks nimmer tot rijpheid zouden zijn gekomen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

HEILIGMAKING.

De reeks van leeringen, door den Zaligmaker uitgesproken in wat wij gewoon zijn „de bergrede” te noemen, wordt besloten met het groote woord: „Weest dan gijlieden volmaakt, zooals uwen Vader in de hemelen volmaakt is”.

Dit woord meer nauwkeurig overdenkende, merken wij op dat de Zaligmaker eene zeer hooge verwachting koesterde van Zijne volgelingen, van wien Hij toch eveneens zeer goed wist, hoe zwak zij in een en ander opzicht waren. 't Zou nog slechts maar meer een korte poos duren, of een hunner der tot volmaakt-hed geroepenen zou zijnen Meester snood gaan verraden, terwijl de ander niettegenstaande zijn gezworen woord, Hem driemaal achtereen uit vrees voor wereldlijke straf zoude verloochenen en ontkennen dat hij Hem kende. Toch, — niettegenstaande dit alles en nog veel meer, wist Jezus zeer goed de beteekenis van den eisch dien hij uitsprak daar aan het einde van Zijne bergrede. Ook wist Hij zeer goed, dat ofschoon die volgelingen van Hem thans nog slechts zeer zwakke persoonlijkheden waren, dat er eenmaal een tijd zoude komen wanneer Hij zelf van hen was heengegaan en het aanschouwen van het lijden van den Meester hun meerdere kracht zou hebben geschonken, dat ze alsdan in staat zouden zijn om een wondere kracht te ontwikkelen, — een kracht die van geen wijken of wankelen zou weten. Heiligmaking te leeren aan de kinderen der menschen op aarde, was het groote doel waarvoor de Christus hier was gekomen. Heiligmaking hen te leeren, zoowel door voorbeeld als door woord. En toen Hij dan eenmaal Zijn verheven voorbeeld had daargesteld, toen kon Hij ook van de innerlijke kracht van Zijne volgelingen zich overtuigd houden. Toen was er niets meer wat hen kon tegenhouden om de voetstaappen van den Meester te drukken. Zoolang Hij zelf nog bij hen was, scheen het alsof hun persoonlijk karakter zich niet ontwikkelde, maar dat ze gingen steunen op Hem die zij wisten dat zoo eindeloos ver boven hen stond. Dat ze dat zouden doen, dat wist Jezus en van daar dan ook, dat Hij zoodanig vertrouwen in de aanstaande ontwikkeling van hun karakter stelde, dat Hij tot hen zeide:” Het is u nut dat ik van u

henenga daar anders de Trooster niet tot u zou komen." Het is noodig voor ieder een die aangewezen is om eene zelfstandige levenspositie in te nemen, dat de leider die tot dusver leeraar is geweest op een gegeven oogenblik zich uit den gezichtskring gaat verwijderen, want niets leert de zelfstandigheid beter ontwikkelen, dan het op zich voelen plaatsens van verantwoordelijkheid.

En beschouw nu de moedige daden door de trouwe volgelingen van Hem gedaan, toen Jezus zelf hen verlaten had. Geene machten der wereld nog der hel waren in staat om den ijver die hen bezielde, nu ze wisten dat de verspreiding van des Meesters werk op hen geplaatst was, — te dooden. Ze hielden stand voor machten en overheden, en geene bedreiging van welken aard dan ook, was in staat hen vrees te doen inboezemen. Ze hadden de les van den Meester uitnemend geleerd, en toen voor hen de tijd kwam dat ook zij geroepen waren om hunne getuigenis met hun bloed te bezegelen, aarzelde geen hunner één oogenblik.

Ze waren toen gevorderd in den weg der heiligmaking, zonder welke zooals later een der Apostelen zelf verklaarde, — niemand den Heere zoude zien. Natuurlijk niet. De Heere zelf liep den weg der heiligmaking, en bereikte daardoor een plaats die door niemand anders bereikt kan worden, tenzij ook door diegene die dien weg geloopt is. Niet altijd loopt die weg voor iedereen door Gethsemane en over een kruis, maar niemand zal den Heere zien zoo geen blijken zijn gegeven van desnoods ook met Hem te willen lijden. Zonder kruis geen kroon. Zonder heiligmaking geen Heere zien.

En beschouwen wij nu het karakter van ons wanneer wij tot het Evangelie komen en een verbond maken om den Heiland na te volgen. We zien dan dat ons karakter vol is van allerhande gebreken. Wel dragen wij den naam van Heiligen, maar voorloopig is het nog slechts enkel maar een naam, en anders hebben we niets aan ons wat men heilig zoude kunnen noemen. Alleen als we met oprechte bedoelingen tot het Evangelie kwamen, dan hebben wij een heilig v o o r n e m e n om getrouw te blijven en ons die deugden eigen te maken langs de wetten van het Evangelie, die ons voortgang kunnen geven op den weg der heiligmaking. D a t heilige is dan in ons. Voorloopig is dat ook echter genoeg. Die macht zal, — wanneer getrouw gekoesterd, zich langzamerhand onder de koesterende stralen van den verwarmenden Heiligen Geest gaan ontwikkelen en op den duur voortbrengen de schoone en rijpe vruchten der heiligmaking. De weg dezer heiligmaking is langer, véél langer dan den doop. De doop duurt slechts een oogenblik. Dat is enkel maar het voltrekken

van een noodwendige ceremonie, en is in korten tijd volbracht. De heiligmaking duurt echter zóó lang, totdat wij in volkomen harmonie in alle levensuitingen zijn gaan leven in overeenstemming met de wetten Godes. En dat duurt veel langer dan een oogenblik. Dat duurt ons heele leven, van af het oogenblik van den aanvang tot aan het graf. Zelfs dan als de dood komt is er nog slechts maar een klein gedeeltetje van den weg der heiligmaking afgelegd. De dood alleen brengt ons over in een andere toestand, en keurt ons rijp om van nu af aan te leeren welke wetten de Heere in de geestenwereld heeft ingesteld, om ook daar wederom de heiligmaking te betrachten in overeenstemming met die wetten. En zoo blijft ons leven hier en hiernamaals een school, waarvan de leerlingen telkens van klas tot klas worden verplaatst tot zoo lang dat ze op die plaats kunnen zitten waar eens de Meester zat, omdat ze Hem gelijk zijn geworden. De Meester intusschen is echter eveneens vooruit gegaan, maar door den leerling is dat standpunt bereikt, waar van gezegd werd dat dat het standpunt van volmaking was. Werelden zonder eind liggen er nu open. Werelden zonder eind zijn door den Grooten Schepper aller dingen terzijde gezet om te vervullen met het nageslacht van hen, dié de volmaking willen en die werelden willen vullen met een nageslacht dat in hunne paden wil wandelen.

Het Evangelie opent eveneens in deze dingen een schatkamer van waarheden, nimmer te voren aanschouwd. Zaligheid ligt voor ieder in de toekomst verborgen en allen die het goede willen, en willen leven in overeenstemming met nederige gehoorzaamheid aan de wetten van den grooten voorganger der mensheid is deze zaligheid gewaarborgd. Het leven is eindeloos, en eindeloos daarom ook de vooruitgang. Innerlijke vreugde, diep en van binnen gevoeld moet ons bezielen wanneer wij op alle deze dingen staren. Daar is een zee van tijd voor ons om te doorloopen in de toekomst en iedere minuut van die zee kan tijd door ons productief worden gemaakt om ons zelve meer vreugde te verschaffen, enkel alleen wanneer wij maar in het oog houden dat ons deze tijd gegeven is ter beoefening van heiligmaking. Dan zullen we eens den Heere zien om opnieuw in ons voornemen om heiligmaking na te jagen gesterkt te worden, bij het zien van de vorderingen die ook Hij op dezen weg heeft gemaakt.

Geene seconde derhalve van dezen kostbaren tijd laat ons verloren laten gaan. Elke klokslag heeft zijne waarde en geen oogenblik is toegestaan om nogmaals terug te keeren om opnieuw doorleefd te worden. Eens gegaan, voor altijd gegaan, en ofschoon zoo als gezegd daar een oceaán van tijd, een oceaán van onpeilbare diepte voor ons ligt, iedere druppel daarvan is kostbaar,

en eenmaal deze droppelen vergoten zijn ze nimmer terug te bekomen.

Heiligen der Laatste Dagen. Uw onze naam getrouw, laat ons nu beginnen met de heiligmaking. Laat ons geen enkel oogenblik meer wachten. Allicht hebben wij al gedraald. Laat het uit zijn nu. Laat ons thans gaan beseffen de waarde van ieder oogenblik. De taak volbracht! Het loon is gewis, wij behoeven daar niet aan te twifelen, want het loon voor iedere daad van heiligmaking brengt die daad als van zelve dadelijk met zich. Wij behoeven niet op de zaligheid te wachten tot aan de andere zijde van het graf. Neen, de zaligheid openbaart zich reeds hier, en zoodra een daad van meerdere heiligmaking is verricht, zoodra is ook reeds een deel van het loon genoten, wat gevonden wordt in de gelukkig-makende voldoening van het karakter een stap voorwaarts te hebben gebracht.

TEGEN HET ROOKEN.

Het hoofdbestuur van den Bond van Nederlandsche Onderwijzers heeft verzocht in een adres aan den Minister van Binnenlandsche Zaken het daarheen te willen leiden, dat er wettelijke maatregelen worden getroffen, waardoor het rooken door kinderen en jeugdige personen wordt tegengegaan.

Wij behoeven niet allen oorspronkelijke geesten te zijn, maar feiten en gedachten, die van anderen tot ons komen, hebben wij op andere wijzen te rangschikken dan onze voorgangers. Ons vernuft, onze zelfstandige werkzame geest zal dááruit blijken, dat uit die nieuwe rangschikking andere feiten en gedachten voortvloeien.

Wie is wijs? Die van iedereen wil leeren.

Recht zoeken langs het pad van onrecht, is bedrog.

AANGEKOMEN.

21 Febr. 1912. Ouderling Arthur Millecam is te Rotterdam aangekomen. Hem is de Luiksche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

ENKEL EEN KLEIN BLAUW KOUSJE.
Naar het Engelsch van LELLA MARLER HOGGAN.

(*Vervolg van blz. 80.*)

VI. *Jim's welkom tehuis.*

In Jim's hart was een vreugdejubel. De jaren schenen opgevouwen. Alle de onaangename dingen schenen uitgewischt, want een klein blauw kousje had de afstand die hen scheidde doen verdwijnen, en bracht hem terug tot zijn dierbaren in het oude tehuis. Nog slechts enkele weinige dagen zou het duren en dan zou hij hen opnieuw weer zien van aangezicht tot aangezicht, zou hunne stem weer hooren en opnieuw hun warme handdruk gevoelen.

Hughie zou niet terug wezen, voor ze allen weg waren gegaan. Hij had alleen daarom een lange rit ondernomen, opdat hij niet zou zien dat ze allen gingen vertrekken. De jongelui hadden dus verscheiden uren voor zich om te overleggen wat men hem zou geven.

Het was een gelukkig groepje jongelui die den trein afwachtten aan het station, — dien avond. Sommigen hunner konden daags voor de Kerstdagen, nog hun tehuis bereiken, terwijl anderen daarentegen pas op Kerstmis zelve, hunne geliefden zouden kunnen ontmoeten. Als ze station na station den trein verlieten, volgde een koor van goede wenschen hen na. Toen Jim afsteeg aan het eenzame stationnetje van zijn tehuis, vond hij slechts enkele weinige zwervelingen aldaar ronddolen. 't Was echter maar een korte wandeling naar het kleine bruine huisje om den hoek. Toen hij zijn blik wendde naar de lichten van het stadje, scheen het hem als was het slechts enkele dagen geleden sedert hij daar was. Dan herinnerde hij zich zijne geliefden, en hij was benieuwd hoe wel alles met hen zou wezen. En plotseling rees een sterk verlangen in hem op, om allen in het gelaat te blikken. Hij begon sneller te loopen. Het planken voetpad kraakte onder hem. Een soort wilde vrees vervulde zijn hart. Wat, wanneer een of ander van hen niet meer daar zou zijn, of allicht ziek, of . . . en hij dorst de gedachte niet ten einde te brengen. Maar, daar was het kleine bruine huisje. Licht straalde uit de vensterramen het pad op om hem te gemoet te komen. Zachtjes stapte hij den ingang binnen en keek door de schuifdeur op een kiertje. Niemand had hem gehoord. Zijne moeder zat in een laag stoeltje met haar breiwerk in den schoot. Een klein meisje speelde met een jong katje op het karpert aan haar voeten. Dat moest Honey-Bird wezen. Een andere vrouw zat tegenover zijne moeder, maar met de rug naar hem gekeerd. Hij dacht dat heur

haar dat van Nelly geleek. Zijn vader zat aan 't hoofd van de tafel met den familiebijbel opengeslagen voor hem. Hij las met heldere en duidelijke stem. Jim kon de woorden hooren. Hij pausde aan de deur en luisterde. Zoo dikwijls reeds had hij dezelfde woorden eerder gehoord. Zijn vader vervolgde:

— „En van stonden aan was er met den engel eene menigte des Hemelschen heirlegers, prijzende God en zeggende: Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!” —

Van af de deur kon Jim een klein blauw kousje zien hangen aan de schoorsteenmantel.

Zijn vader sloot den bijbel, zijn moeder vouwde haar brèiwerk op, en het kleine meisje stond op en wierp hare golvende krullen naar achteren. Jim wist dat het de tijd was voor het avondgebed. Hij tikte bescheiden aan de deur.

— „Wel, als dat Jim niet is! Kom in jongen, kom in! Welkom thuis, welkom thuis!” — kwam zijn vader verheugd, als hij de deur opende.

Z'n moeder was zooveel geluk op eens haast te veel. Toen ze spreken kon zeide ze, stamelende:

— „Wel Jim, God had ons niet een kerstgeschenk kunnen zenden wat ons grooter vreugde zou hebben gegeven! Ik ben zoo blij dat je gekomen bent.” —

Kleine Honey-Bird ging dicht bij mama staan. Ze gevoelde zich half en half bevreesd voor de groote vreemde man.

— „Heb je niet n' kus voor broer Jim?” — vroeg mama.

— „Dat is n't boer Jim,” — verklaarde ze, — „Is een groote man.” —

— „Jij kleine treiter!” — lachte Jim. — „Ik ben je groote „boer” en zal 't je direct bewijzen ook.” —

Hij had echter geen tijd op dat oogenblik om het te bewijzen, want daar stond Nelly, juist zoo liefelijk en schoon als ze was op dien avond toen ze hem had weggezonden. Ze zag hem lachend in het gelaat. Ook zij toonde zich blij dat hij terug was gekomen. Voor een oogenblik hield hij haar hand in de zijne, en heel de wereld scheen nieuw voor hem.

— „Ik ben terug gekomen om te blijven, Nelly,” — zei hij.

— „Dat verheugt mij!” — antwoordde zij, eerlijk.

Honey-Bird was alreeds bezig haar krullen naar hem toe te werpen, hem zoodoende uitnoodigende tot flirten. Haar gezichtje straalde van lust daartoe.

— „Jij kleine deugniet!” — lachte Jim, haar zonder protest in zijn armen nemende. — „Zoo, jij behoort mij dus niet meer hé? En wie was het dan die mij een heel klein blauw kousje zond?” —

vraagde hij, het bewuste voorwerp uit de zak nemende en omhoog houdende. — „En wie zond mij een brief, geteekend Honey-Bird”? —
— „Dat is het kousje wat ik droeg toen ik nog een baby was,” — zei ze overtuigd en vast besloten om niet te worden overwonnen. — „En Nelly hielp mijn hand om de brief te schrijven,” — eindigde ze triumfankelijk.

— „Dat zal wel zoo wezen,” — zei Jim. Er kwam een floers voor zijn oogen, zoodat hij Nelly's blos niet zag. — „Maar kom aan nu Honey-Bird, en geef mij een kus, als je tenminste de Kerstvertelling wilt hooren, die ik voor je heb bewaard.” —

— „Maar 't is tijd nu voor mijn kleintje om naar bed te gaan,” — zei mama.

— „O, maar wij moeten de kousjes nog eerst ophangen moe,” — glimlachte Jim. — „Ik ben twee honderd mijl ver weg gekomen om dit kleine blauwe kousje naast de andere te hangen,” — merkte hij op met waardigheid, als hij het vastmaakte onder de schoorsteen.

Dat was een lange, vreugdevolle avond. De helft van moeders rimpels waren in een glimlach veranderd. En vaders anders ernstig en min of meer somber gelaat, straalde thans van genoeg. Zijn heele voorkomen verried zijn innige heilzame vreugde. Zelfs Nelly's glimlach was zoeter, en Jim was naar waarheid één stuk geluk en blijheid. Hij gevoelde zich alsof al de muziek van alle sferen alleen voor hem in trilling waren gekomen.

— „Nu Jim, dat reisje heeft je een wereld vol goeds gedaan!” — zei zijn vader. — „Je lijkt een heel ander mensch!” —

— „Ik gevoel mij ook een ander man vader,” — antwoordde hij. — „Ik begin nu in te zien, wat het zeggen wil, — te leven.” —

Dien avond knielden allen terneer in familiegebed. Voor Jim was het het gelukkige oogenblik waarvoor hij als 't ware wachtende was geweest. Zijne hartspieren voelde hij samentrekken, toen zijn vader God voor zijne terugkomst dankte, en zelfs een speciale zegen afbad voor de waardige oude Hughie.

Na het gebed, zeide moeder dat men Jim en Nelly de kousjes zoude laten vullen voor dien avond, juist als in oude tijden geschiedde. Ook in moeders hart was de liefde nog niet verouderd, en zij wist dat de zoetste geheimen alleen moesten worden verteld.

VII. *De versoening.*

Toen ze alleen waren nam Jim Nelly's handen in de zijne, en zag haar lang en ernstig in de oogen.

— „Je hebt gewacht, lief kind, niet waar?” —

— „Ja, James, want ik wist dat je terug zoudt komen.” —

— „Wij kunnen nu het levenspad te zamen gaan bewandelen Nelly, want ik heb God gevonden.” —

— „En ik weet dat het een gelukkige en zoete reis zal zijn” — fluisterde zij.

— „Het zal een hemel wezen,” — antwoordde hij ernstig en met waardigheid, — „want wij zullen samen leven, lieven en werken. En misschien zal de oude droom nog bewaarheid worden,” — voegde hij er aan toe.

— „Misschien,” — fluisterde zij.

Een geheiligde vreugde overspreide hunne aangezichten en gelukkige dankbaarheid vervulde hunne harten.

VIII. Hughie's Kerstgave.

In een kleine hut, daar boven in het hart van de purperen bergen knielde een oude man terneder, gebogen in ernstig gebed. Lange jaren geleden had hij zijn leven geofferd aan menschenliefde en hare doeleinden. De zoete geur van zijn ernstig liefdevol en broederlijk werk was opgegaderd in den hemel gedurende al die jaren, maar niet vóór heden was het, dat hij wist, dat God zijn offer had aangenomen. Heden echter wist hij, dat die jaren niet verloren waren geweest, want hij was Gods werk wezen doen, en het doel van zijn leven was vervuld.

Zekeren dag, gedurende de Kerstmisfeestdagen kwam de mail-drijver in de hut, dragende een groot plat pak en een brief.

— „Hier is een brief voor je, Hughie” — zei hij, — „en hier is eveneens nog wat, wat de jongelui u zenden.” —

Hughie naderde langzaam en beschouwde het pak.

— „Wel, dat is een portret,” — zei hij. — „Wie ter wereld kan mij toch zoo'n groot portret sturen?” —

Nelson hielp hem om de latten ervan te verwijderen, en toen zette hij het schilderij op de tafel.

(Wordt vervolgd.)

INHOUD.

Een en ander over het Duizendjarige		Conferentie-Aankondiging . . .	Blz. 88
Rijk en de opstanding . . .	Blz. 81	Helligmaking	„ 89
Belijdt elkander uwe misdaden . . .	„ 86	Tegen het rooken	„ 92
Wie heeft het meeste werk gedaan		Aangekomen	„ 92
en wat was het?	„ 88	Enkel een klein blauw Kousje	
Van over den Oceaan	„ 88	(Vervolg van Blz. 80.)	„ 93

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.